

6. Övriga intressenter.

6.1 Ullfrotté, Bo Ottosson, delägare.

Bo Ottosson, delägare i företaget Ullfrotté i Jämtland berättar att hans företag behöver ca 100 ton finfibrig ull för sin produktion varje år.

All denna råvara importeras från Nya Zeeland och hans vision är att det borde finnas möjligheter att producera en del av den ullen i Sverige. Han har gjort flera resor till de stora ullproducerande länderna Australien och Nya Zeeland och är en av dem som inspirerat till projektet Ull-rika.

Bo Ottosson har en omfattande kunskap om branschen och betraktar den med en affärsmans glasögon.

Han påtalar att de i Sverige förhållandevis höga produktionsskatterna gör det mycket svårt för massproducerande företag att överleva. Företagen klarar sig inte om de inte kan nischa in sig i ett begränsat segment och dessutom inom detta segment vara steget före konkurrenterna samt ha en hög kvalitet på produkterna. Han exemplifierar med Ullfrottés sätt att rundsticka stora delar av produktionen. Genom den metoden spar man in många dyrbara minuter som annars skulle ha krävts till sido- och andra sömmar. Ledtiden för att få ett färdigt plagg är lägre i hans företag än hos de flesta andra med liknande produktion.

Ullfrotté praktiserar också en variationsrik arbetsorganisation där varje enskild sömmerska följer plagget från det första arbetsmomentet till det sista inklusive gör kvalitetskontroll. Metoden innebär lägre sjukskrivningskostnader då det ger en högre arbetstrivsel, fysisk variation och mer eget ansvar för sömmerskorna.

Än så länge klarar Ullfrotté av att hålla främsta konkurrenten, som finns i Kina, bakom sig men det kräver hela tiden produkt- och produktionsförbättringar.

Bo Ottosson och Ullfrottés styrelse har sett det som en utmaning att klara av att vara tekoproducent i Sverige i stället för att flytta produktionen till något låglöneland, t ex något av de baltiska länderna.

Han anser vidare att kunskapen om ull i Sverige är låg och att denna kompetensutarmning är en lång process som startade för över 50 år sedan när de sk ullkonsulenterna rationaliserades bort. Varken jordbruksverket eller intresseorganisationerna, som t ex LRF, ger idag fjärrnärings någon högre prioritet. Det har starkt bidragit till att näringen successivt försvagats. Det skulle krävas omfattande lobbyinsatser gentemot såväl myndigheter som intresseorganisationer för att ändra på den nuvarande situationen.

Han är emellertid helt övertygad om att det går att åstadkomma en lönsamhet inom näringen i Sverige och att det också går att kombinera ull och köttproduktion. Han hävdar vidare att man vid en enkel jämförelse med Norge kan konstatera att där ligger lammköttskonsumtionen på 8 kg per person och år medan den i Sverige bara uppgår till 1 kg per person och år. I Norge finns 2,2 miljoner får medan det i Sverige finns cirka 500 000, samtidigt som förutsättningarna att ha får är minst lika goda här i landet. Vi borde alltså kunna ha dubbelt så många får som Norge eftersom vi är nästan dubbelt så många invånare!

Utifrån att inkomsterna inom näringen i dag fördelar sig så att cirka 90% kommer från kött och 10% från ull och skinn, så menar Bo Ottosson att balansen kan förändras till ullens fördel om man utvecklar aveln mot finfibrig ull samtidigt som djurets köttvärde kan bibehållas. Totalt sett skulle det ge väsentligt högre inkomster.